

Мар'яна Стаднік — приклад лідерства, інтелекту й любові до своєї Альма-матер

Успішна, ініціативна, багатогранна — саме такою згадують Мар'яну Олександрівну Стаднік у Херсонському інституті МАУП. Її шлях у стінах інституту — це історія постійного зростання, глибокої відданості навчанню, активного громадянства і щирої любові до своєї академічної родини.

Мар'яна здобула **освіту бакалавра і магістра за спеціальністю «Право»** у Херсонському інституті МАУП. Обидва дипломи — з **відзнакою**, що є свідченням її глибокої фахової підготовки, дисциплінованості та високих академічних стандартів. Під час навчання вона проявляла неабияку цілеспрямованість, бажання розвиватися не лише як юрист, а й як особистість.

Не зупинившись на досягнутому, Мар'яна продовжує своє навчання у рідному інституті — нині вона здобуває **другу вищу освіту за спеціальністю «Менеджмент»**, відкриваючи для себе нові горизонти знань.

Студентське життя Мар'яни було насиченим і яскравим. Вона не лише брала участь у всіх важливих подіях інституту, а й **очолювала студентське самоврядування** — була **Головою студентської ради**. Її ініціативи оживлювали академічне життя, її проекти об'єднували студентів, а її енергія надихала навіть викладачів.

Крім того, вона обіймала ще одну важливу роль — **Студентського омбудсмена**, де успішно захищала права студентів, сприяла вирішенню конфліктних ситуацій, виступала посередником між адміністрацією та молоддю. Її поважали за чесність, справедливість і вміння слухати.

Активність і енергія Мар'яни Стаднік — це не випадковість, а риса, що з дитинства вирізняє її серед інших. Вона з теплотою згадує рідне село в

Херсонській області, де ще зі школи була душею колективу: брала участь у всіх шкільних заходах, співала, читала вірші, організовувала свята, а ще — активно долучалась до життя сільського будинку культури.

«Я завжди була в русі, мені хотілося щось придумувати, створювати, запалювати інших. Ще у школі я відчувала, що сцена — це моє. Але не для себе, а щоб дарувати емоції людям», — з усмішкою розповідає Мар'яна. Коли ж вона вступила до Херсонського інституту МАУП, одразу побачила, що студентське життя можна зробити яскравішим:

«Коли я прийшла в інститут на 1 курс, то помітила, що студентське самоврядування було, м'яко

кажучи, хиленьким. Якось не сильно були активні студенти, свята проводились дуже скромно. І тут я вирішила: а чому б не взяти ініціативу у свої руки?»

Першим її викликом став... **Геловін**. Так, саме з цього свята почалася історія її культурного прориву:

«Ми прикрасили інститут, зробили святкову програму — і всі були в захваті! Це був мій перший досвід організації заходу в стінах інституту, і він виявився дуже вдалим. А далі — більше.»

Найяскравішим святом, яке Мар'яна згадує з особливою гордістю, став **День вчителя**, оформлений у стилі вручення премії «Оскар»:

«Я вирішила зробити це свято особливим. Ми замовили смаколики у вигляді Оскарів — такі реалістичні, що я й сама не уявляла, наскільки класно вийде. Кожному викладачу вигадали унікальну номінацію, підготували грамоти. І ось цей момент: я стою на сцені, читаю першу номінацію, викладач виходить — і ми вручаємо йому “Оскар” під бурхливі оплески. Було стільки радості, що в мене аж мурашки по шкірі!»

«Мені здається, саме тоді, на сцені, я вперше відчула, як це — створювати моменти, які люди пам'ятають. І саме цей момент став для мене мотивацією до подальшого розвитку. Я зрозуміла: можу більше. І хочу більше.»

Активність Мар'яни, її ініціативність, харизма й справжня любов до людей не могли залишитись непоміченими. Після низки яскравих подій та проектів студенти почали самі підштовхувати її до нового кроку — участі у виборах **Голови студентської ради інституту**. І вона наважилась.

«Я пам'ятаю, як страшенно хвилювалась. Це ж не клас або група — це весь інститут бере участь у голосуванні. Відчувала, ніби йду на якусь державну кампанію. Було все — і ніч без сну перед виборами, і сумніви, і купа “а раптом не вийде?”»

Але коли настала мить оголошення результатів, усі переживання перетворились на щиру радість і... велику відповідальність.

«Коли сказали, що за мене проголосувало 85% студентів інституту — я просто не могла повірити. Це був момент гордості, щастя й одночасно — усвідомлення, що тепер усе серйозно. Я відчула, яка велика відповідальність лежить на мені. Бути просто активною — вже недостатньо. Треба було вести, надихати, підтримувати. Бути голосом студентів.»

Цей момент став новою точкою відліку в її студентському лідерстві. Відтепер її ім'я було пов'язане з розвитком студентського самоврядування, запуском проектів, які залишили після себе справжні зміни, і головне — з довірою, яку вона виправдовувала кожен день.

Жоден лідер не здатен змінити щось самотужки. І Мар'яна це знала. Саме тому одразу після обрання на посаду Голови студентської ради вона почала формувати команду — сильну, натхненну, вмотивовану.

«Я, звичайно, набрала свою команду, яка поповнювалась з кожним роком. І скажу чесно — це була неймовірна команда! Ми були один за одного. Безмежно підтримували, працювали разом, творили разом, жили всім цим студентським життям на повну.»

Це були не просто проекти — це була справжня **студентська епоха**, коли не рахували годин, коли залишались в інституті до ночі, не спали перед важливими заходами, разом хвилювались, разом раділи, сміялись, іноді навіть плакали — але завжди **разом**.

«Народ, якщо ви зараз це читаете, знайте — я вам дуже вдячна. Може, я не завжди була м'якою чи зручною, але я завжди вас цінувала. Ви — найкраще, що було в цьому етапі мого життя.»

Її слова — це не просто вдячність. Це доказ того, що справжнє лідерство — не в тому, щоб бути попереду, а в тому, щоб створювати простір, де всі відчувають себе важливими. Де кожна ідея — має значення, де кожен голос — чутний, а кожна дія — від серця.

«Вже пройшло багато років, як ми всі випустились з інституту. Але я згадую кожен мить. Кожне свято, кожен захід, кожен нашу нараду, де ми обговорювали, сперечались, вигадували. Це був найкращий період у моєму житті.»

Кажуть, що студентські роки — це найкращий період у житті. Для Мар'яни Стаднік це не просто слова — це її реальність, яка назавжди залишилась у серці. Ті роки були насичені, яскраві, повні незабутніх моментів, дружби й натхнення.

«Дійсно, знаєте... кажуть, що студентські роки — це найкращий період у житті. І я з цим абсолютно погоджуюсь. У нас було все: шалені ідеї, драйв, команда, яка відчувалась як родина. Це був період, коли хотілось творити, змінювати, дарувати емоції — і ми це робили!»

Особливе місце в серці Мар'яни займають виїзди на природу — справжні мандрівки єднання та радості.

«Особливо ми любили виїзди на природу. Посвята першокурсників — це ж окрема історія! Костри, шашлики, пісні під гітару, ігри до ночі, шалена енергія та купа сміху. Ми були як один організм, що дихав в унісон. Це було так круто. І зараз особливо це цінуєш...»

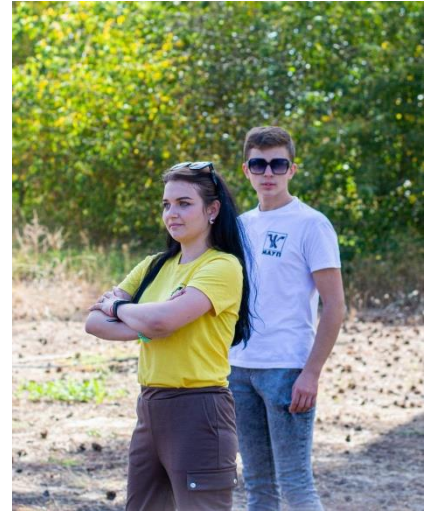
Але з приходом війни частина цих спогадів стала болючою. Місця, де колись лунав студентський сміх, сьогодні — під окупацією, зруйновані або заміновані. Це рани, які неможливо не відчувати.

«Олешківський ліс... Скільки там було моментів! А зараз він на лівому березі, понівечений, вигорілий, замінований. І “Grand Prix” у селі Праві Саги — знищений окупантами. І таких місць багато... Ми їх втратили фізично, але вони назавжди залишилися в серці. У спогадах. У нашій історії.»

Ці слова звучать, як тиха пісня пам'яті — про юність, що загартувувала, про щастя, яке встигли пережити, і про біль, який відчуває кожен, хто любить свою землю.

Студентські роки — це час, коли формується особистість. І коли ці роки наповнені теплом, світлом і незабутніми моментами, — їх особливо боляче згадувати у темні часи. Те, що колись здавалося простим і буденним — тепер сприймається як скарб.

Але біль посилюється ще й тим, що війна дісталася й до святих для кожного місць — у прямому сенсі.

«Постраждав і наш інститут... Херсонський інститут МАУП, місце, де я виросла, де формувалася як людина, де пізнавала дружбу, відповідальність, віру в себе — зазнав руйнувань через ворожі обстріли. І це додає невимовного болю... і ненависті до ворога, який не просто руйнує будівлі — він нищить мрію, молодість, майбутнє.»

Ці удари — не лише по цеглі та вікнах. Це удари по серцю кожного, хто хоч раз стояв у холі рідного інституту, сидів у аудиторіях, проводив там найкращі роки свого життя. І хоча приміщення можна відбудувати — той біль, що залишився в душі, не зникне ніколи.

«Але ми обов'язково все повернемо. Відновимо, зміцнимо і станемо ще сильнішими. Бо наша пам'ять — жива. Наші спогади — незламні. А любов до інституту, до Херсона, до України — вічна.»

Незважаючи на всі труднощі сьогодення,

втрати та біль — Мар'яна з особливою ніжністю зберігає вдячність у своєму серці. Бо саме інститут став тим місцем, де розпочався її справжній шлях — як лідера, як правниці, як людини з великим серцем.

«Я дуже вдячна інституту за все. За знання, за досвід, за довіру, яку мені дали, і за ту платформу, на якій я змогла реалізувати себе. Але найбільше — за людей. Бо моє теперішнє коло спілкування, мої друзі, мої “свої” — це всі ті, кого я зустріла в інституті.»

Ці слова — не просто вдячність. Це відлуння великої історії, яка народилася у стінах Херсонського інституту МАУП. І яка продовжує жити в серці кожного його випускника.

На посаді Голови студентської ради Мар'яна Стаднік пробула **три роки**. І за цей час вона не просто організовувала заходи чи координувала проекти — вона жила цим. Кожен день в інституті був наче нова сторінка великої історії, яка писалась з любов'ю, натхненням і повною самовіддачею.

«Я пам'ятаю — вдома я тільки ночувала. Все інше було в інституті. Це був мій простір, мій дім, мої люди. Я буквально розчинялась у всьому цьому — в підготовках, у спілкуванні, в ідеях, в пошуках чогось нового, щоб зробити студентське життя не просто навчальним, а справжнім пригодницьким фільмом!»

Разом з командою вона **впровадила ініціативи, яких раніше не було**. Однією з таких стала ідея, яка виникла з глибокої турботи про внутрішній світ студентів — **"Скринька довіри"**:

«Ми зрозуміли, що не всі проблеми можна обговорити вголос. Тому запровадили "Скриньку довіри" — місце, куди кожен студент міг анонімно залишити лист з проблемою чи переживанням. І знаєте, вона працювала. Ми читали ці листи, реагували, допомагали, підтримували. Бо саме в цьому — суть омбудсменської місії, яку я теж мала честь виконувати.»

Так, Мар'яна була не лише головою студентської ради, а й **Студентським омбудсменом** — голосом студентів, який мав право бути почутим і вирішувати реальні питання.

Три роки пройшли в суцільному русі. Кожен тиждень — подія. Кожен день — план. Команда, яка не спала ночами, вигадуючи тематику нової вечірки, фотозони, квести, тематичні тижні, креативні лекції, флешмоби, конкурси, благодійні акції...

завжди щось придумували — то день вишиванки, то тиждень гумору, то "солодкі перерви", коли ми просто приносили печиво і чай у хол, щоб підняти всім настрій. Це було широ. Бо коли любиш те, що робиш — не втомлюєшся. Ти гориш. А поруч були такі ж "вогники", як і я.»

Але далі прийшли випробування. І перше з них — **COVID-19**.

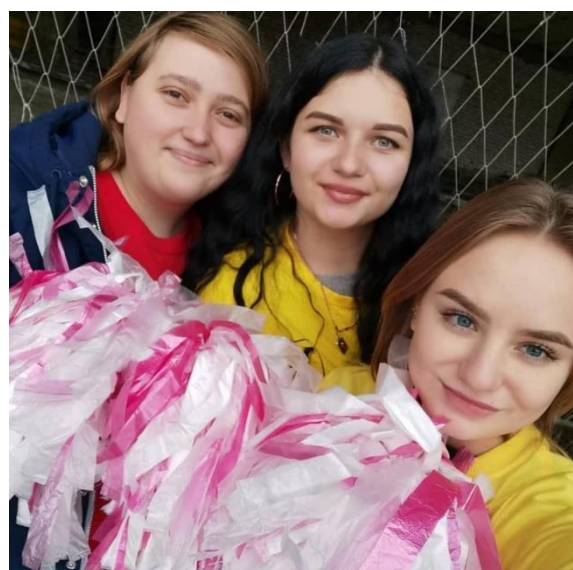
Пандемія змінила ритм життя всіх, і студентство не стало винятком. Усі звикли до щоденного живого спілкування, активностей, заходів. І раптом — тиша.

«Це був шок. Нам, активним, тим, хто жив спілкуванням, було дуже важко. Але ми не здались. Ми перевели все онлайн — квести, челенджі, навіть концерти. Смішно звучить, але ми навіть намагалися "онлайн посвяти" зробити!»

Втім, ніщо не замінить живого контакту. Хоча команда і намагалася тримати студентську спільноту разом, карантин **“зв’язав руки”** багатьом ініціативам. Але ніхто тоді не знав, що найстрашніше — попереду.

24 лютого 2022 року — день, який змінив усе. Для Мар’яни, як і для всієї країни, час зупинився.

«Ми сиділи по домівках, в шоковому стані, на телефонах, в новинах, у сльозах. Ми не знали, що буде з нами, з нашими родинami, з інститутом. Все, над чим ми працювали — раптом зависло у повітрі.»

Окупація Херсона стала ударом по серцю. Інститут припинив роботу. Комунікації обірвались. Спільнота, яка була однією великою родиною — опинилась в умовах невідомості.

«Це була повна тиша. І не така, як на карантині. Це була тиша болю, страху, невизначеності. Тиша війни.»

Але навіть у найтемніші часи — в пам'яті залишались ті три роки. Яскраві, теплі, натхненні. І саме ці спогади стали внутрішнім джерелом сили, щоб продовжувати жити, допомагати іншим, не зламатися.

Активне громадське життя Мар'яни не заважало їй реалізовувати себе і в академічній сфері. Навпаки — **наука стала ще одним важливим напрямком її розвитку**, де вона змогла поєднати теоретичні знання із практичними підходами, критичне мислення — з глибоким розумінням юридичних процесів.

«Для мене наука — це не лише сухі тексти. Це пошук рішень, це виклики, це можливість змінювати реальність через ідеї. Я завжди прагнула глибше розуміти право як інструмент справедливості, а не просто як набір норм.»

Мар'яна регулярно брала участь у наукових конференціях, круглих столах та форумах, як на базі Херсонського інституту МАУП, так і за його межами. Її виступи завжди вирізнялися актуальністю тем, логічною структурою думок та сміливими аналітичними висновками.

Серед її досягнень:

- Участь у **всеукраїнських і міжнародних студентських наукових конференціях**, де вона неодноразово презентувала свої доповіді з правознавства;
- Перемоги та призові місця у **конкурсах студентських наукових робіт**, зокрема з тематики захисту прав людини, юридичної відповідальності, реформи правоохоронної системи;
- Участь у **круглих столах за участі практикуючих юристів, суддів, представників громадських організацій**, де Мар'яна завжди демонструвала впевненість, доречність запитань і вміння дискутувати на рівних.

«Мені завжди хотілося бути не лише студенткою, а повноцінною учасницею наукової спільноти. Дослідження допомогли мені краще пізнати себе, і саме завдяки їм я зрозуміла, що справжнє право — завжди на боці людини.»

Її наукова активність була відзначена не лише викладачами, а й зовнішніми експертами. Вона входила до складу журі студентських дебатів, консультувала

молодших курсів щодо підготовки до конференцій, і часто сама ініціювала нові формати проведення наукових заходів.

Після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну життя розділилося на «до» і «після». Херсон, який одразу опинився під окупацією, став заручником жорстокості та темряви. Але попри все — навчання тривало. І навіть у найважчі моменти Мар'яна не здавалася.

«Ми продовжили навчання онлайн. Було дуже важко. Постійні проблеми зі світлом, зі зв'язком. Пам'ятаю, як викладач говорив, а екран темнів — blackout. І тоді на телефоні з ліхтариком — намагалася дочитати лекцію, закон, чи підготуватися до іспиту. Було пекельно складно, але ми тримались.»

Хтось із одногрупників зумів евакуюватися, хтось продовжував навчання в безпечніших регіонах України. Але Мар'яна — **через вагомі особисті обставини** — провела в окупації довгих 1,6 року.

«Бакалавра я закінчила в окупації. Під вибухи,

блокпости, страх і невідомість. Коли ти не знаєш, чи зможеш відправити роботу, чи взагалі вийдеш на зв'язок завтра. І попри все — я здала все вчасно. Я закінчила.»

Тільки після довгих місяців темряви їй вдалося виїхати. Вже у вільній частині України вона змогла розпочати навчання в магістратурі, і знову — з відзнакою.

«Я нарешті отримала в руки свій диплом... І в той момент мене розірвало на частини. Це були сльози щастя. Але й сльози болю. Все вийшло зовсім не так, як я мріяла. Я уявляла свій випускний по-іншому — зі сценою, музикою, обіймами, святом. Але це життя. І навіть крізь нього — я вистояла.»

Попри всі обставини, попри окупацію, страх, безвихідь і мовчання, **Мар'яна Стаднік залишилась вірною своїй країні.** Її патріотизм — це не гучні слова, не постійні пости в соцмережах чи прапори на аватарках. Її патріотизм — **внутрішній, справжній, гартований реальністю, в якій за любов до України можна було поплатитися дуже дорогою ціною.**

«Так, я залишалась патріотом. Хоч іноді це було надзвичайно важко. Мій патріотизм не раз виливався у сльози, в мовчання, в неможливість сказати те, що думаєш, у страх бути почутою “не тими”. Але в серці — я не зраджувала. Я вірила. І ця віра допомогла мені не зламатися.»

Жити в окупації, з українськими думками, українською ідентичністю, з любов'ю до Херсона, який щодня змінювали і калічили — **це щоденний внутрішній бій.** І Мар'яна цей бій пройшла з гідністю. Без зайвих гучних слів, але з великою, глибокою вірністю.

«Патріотизм — це коли ти мовчиш, але молишся українською. Коли ховаєш телефон, бо в ньому — листування з друзями з вільної України. Коли в душі — наш герб, наш гімн, наш біль. І це не стирається — ніякими окупантами.»

Ці слова — ще одна грань її сильної натури. **Мар'яна — це приклад того, що таке справжній патріотизм. Він тихий, але твердий. Він не потребує сцени, бо він живе в серці.**

Іноді фотографії кажуть більше, ніж тисячі слів. У цій історії два знімки стали символами великого шляху, болю, звільнення й нескореності. Для Мар'яни ці фото — не просто зупинені моменти. Це доказ того, що навіть після найтемнішої ночі з'являється світанок.

«Ці два фото, які прикріплено в статті, для мене особливі. Дуже. Перше — це моя перша фотографія з прапором України після виїзду з окупації. Воно зроблене в Польщі, у День Незалежності України. У той день я вперше за довгий час відчула себе вільною, живою, українкою не тільки в душі, а й на вулиці — відкрито. Я тримала прапор і не ховала його.»

Це був момент, коли свобода перестала бути мрією, а стала відчутною. Фізичною. Кольоровою. Прапор на фоні неба — як символ перемоги над страхом. Усмішка на обличчі — як виклик тій темряві, яку довелося пройти.

«А друге фото зроблене всього за декілька днів після першого — біля поїзда з написом: “Потяг до перемоги”. Це був саме той потяг, на якому я вперше повернулася в уже звільнений Херсон. Я дивилася у вікно і не могла повірити, що це справді відбувається. Що я їду ДОДОМУ. Пишу це і плачу. Неможливо стримати ці емоції...»

Цей потяг був не просто транспортом — це була **поїздка крізь біль до світла, крізь втрати — до надії.** Назва “Потяг до перемоги” звучала не як гасло, а як відповідь на запит душі. Він їхав по землі, але вів угору — до відродження.

«Я поверталась до міста, яке не зламалось. До рідного інституту. До людей, яких люблю. І хоч нічого вже не було таким, як раніше, але серце знову билось — вільно. Українське серце.»

Повернення у звільнений Херсон мало б бути святом. Символом перемоги, полегшення, початку нового життя. Але реальність виявилась набагато жорстокішою. **Місто не було в безпеці. Воно щодня здригалося від звуків вибухів, руйнувалося, втрачало людей.**

«Жити в Херсоні було неможливо. Постійні обстріли артилерії, балістичні ракети, дрони-камікадзе — вони скидали смерть просто на людей. Просто на дітей... У такі моменти ти не просто боїшся — ти втрачаєш себе. Я була загубленою. Не знала, що робити далі. Як жити далі.»

Коли земля під ногами не дає опори, рішення даються важко. Але вони мають бути. І таким рішенням став переїзд.

«Першим кроком до порятунку став переїзд до Одеси. Це найближче місто до Херсона. І, що найважливіше — саме там жила моя подруга, моя одногрупниця. Вона теж — переселенка з Херсону. І ми одразу стали підтримкою одна для одної.»

Одеса стала тимчасовим прихистком — містом, де хоч і було небезпечно, але хоч на кілька хвилин можна було не ховатися в підвалі. Містом, де було трохи більше світла, тепла, людей, які розуміють без слів.

«Я пам'ятаю, як просто сиділа з нею на лавці і мовчала. І вона мовчала. А ми все розуміли. Бо біль у нас був один. Ми з Херсона. Ми бачили, як горить наш дім. Ми ховалися від одного й того ж жаху.»

Це був новий етап — не менш складний, але вже не самотній. Одеса стала містом, у якому почалося відновлення — внутрішнє, емоційне. Крок за кроком, із втратеним, але незламним серцем.

Іноді найважливіші події трапляються тоді, коли ми їх зовсім не чекаємо. Одного ранку, в тиші, серед тривоги і невизначеності, пролунав дзвінок, який став початком нового

розділу життя.

«Це був мій куратор — Роман Сейранович. Людина, яка вірила в мене ще з першого курсу. І раптом я чую: “Мар’ян, в Одеському інституті МАУП потрібен викладач. Ти згодна?” Я навіть не думала. Я відповіла: “Так”. І вже за годину була в інституті, знайомилася з колективом.»

У той момент ніщо не мало гарантій. Було лише серце, що знову відчувало сенс. МАУП знову простягнув руку. Не просто як навчальний заклад — а як дім.

«Ось так МАУП врятував мене. Коли я стояла на роздоріжжі, коли не знала, куди йти, де моє місце, інститут знову став для мене опорою. Тільки тепер — я повернулась не як студентка, а вже як викладачка.»

Це було не просто нове робоче місце — це був **повернення до витоків**, до свого, до безпеки. До людей, які розуміють. Які пам'ятають. Які підтримують. А ще — це був **новий виклик, нова відповідальність, нова роль**, але з тією ж любов'ю до студентства, якою Мар'яна жила всі ці роки.

«Коли я заходила в аудиторію, серце билось так само, як у студентські роки перед виступом. Тільки тепер я стояла з іншого боку. Але відчуття залишилися такими ж справжніми. Це моє. Це МАУП. Це знову частина мене.»

(на фото колектив Одеського інституту МАУП)

Перші кроки на новому місці завжди найхвилюючі. Але іноді трапляються люди, які роблять ці кроки легкими — саме такими, як потрібно в той момент. І для Мар'яни такою людиною стала **директор Одеського інституту МАУП — Каракасіді Олена Федорівна**.

«Перша, з ким я познайомилась, — це, звичайно, була Олена Федорівна. Ми довго сиділи вдвох у її кабінеті. Вона просто слухала. А я говорила. Розповідала свою історію. Те, що пережила. І знаєте... здавалося б, чужа людина, яку я бачу вперше в житті — така небайдужа. Така тепла. Так щиро співпереживала.»

В умовах, коли світ навколо ще тріщав по швах, цей погляд, це “я вас розумію” — було цілющим. Не завжди потрібні рішення, іноді достатньо просто бути поруч. І Олена Федорівна була.

«З першої хвилини вона стала для мене дуже близькою людиною. До якої можна зайти з будь-яким питанням — робочим чи особистим. І вона завжди відкривала свої двері. Завжди знаходила час. Завжди підтримувала. Взяла мене під своє крило...»

(усміхається Мар'яна)

Це не просто фігура керівника. Це — **людяність у чистому вигляді**. Це — директорка, яка не лише керує, а й чує. Не лише організовує, а й розуміє. І саме така атмосфера в Одеському інституті МАУП допомогла Мар'яні не просто почати новий розділ, а **знайти нову опору, нову команду, нову сім'ю**.

«Олена Федорівна, якщо ви зараз читаете це — знайте, я вам безмежно вдячна. За довіру, за розуміння, за підтримку, за ваші завжди відкриті двері. Ви стали для мене тією людиною, яка дала мені крила тоді, коли здавалося, що я не маю сил іти далі. Бажаю вам міцного здоров'я, тепла, і щоб добро, яке ви даруєте іншим, поверталось до вас сторицею.»

Сьогодні Мар'яна Стаднік — не просто випускниця, а вже **викладач кафедри права та правових дисциплін Одеського інституту МАУП**. Повернувшись до своєї Альма-матер у новій якості, вона зберегла ту ж енергію, щирість і відданість, з якими колись створювала студентські свята, підтримувала одногрупників і надихала всіх навколо.

«Тепер я маю честь передавати свої знання іншим. Бути не просто викладачем, а наставником, який не забув, яким є студентський шлях зсередини.»

Крім викладання, Мар'яна також очолила **правовий гурток “Феміда”** — простір, де студенти можуть не лише поглиблювати свої знання, а й вчитись критично мислити, дискутувати, шукати справедливість та формувати власну громадянську позицію.

Нажаль, в ніч ворожого масованого ракетного обстрілу, який торкнувся і Одесу, Одеський інститут МАУП зазнав значних пошкоджень. Це була страшна трагедія, яка принесла не тільки фізичні руйнування, але й глибокий біль за нашу країну, за нашу освіту та за тих, хто продовжує працювати і боротися. Інститут отримав серйозні пошкодження, і на деякий час ми були змушені припинити офлайн-заняття.

«Цей обстріл став для нас справжнім випробуванням, але він не зміг зламати наш дух. Ми обрали шлях відновлення і продовження навчання, незалежно від обставин. Переходячи на дистанційну форму, ми зберігаємо цінність освіти, зберігаємо зв'язок зі студентами та підтримуємо один одного в цей важкий час.» — Мар'яна Стаднік

Попри всі труднощі, навчання триває. Зараз всі пари проводяться онлайн, і хоча фізичний кампус залишився зруйнованим, ми продовжуємо працювати на благо наших студентів. Заняття проводяться у зручному форматі, де кожен може отримати необхідні знання і підтримку.

Мар'яна Стаднік — яскравий приклад того, як випробування і труднощі, навіть у найтемніші часи, можуть стати основою для особистого та професійного зростання. Її шлях від студентки до викладача, від голови студентської ради до керівника правового гуртка "Феміда" є не тільки свідченням її невтомної роботи та активності, але й символом сили духу, незламної віри у свою країну та свій інститут.

Попри всі труднощі, зокрема важкі часи окупації, коли кожен день приносив нові виклики, Мар'яна залишалася вірною своєму шляху — служити своїй професії та підтримувати свою команду. Вона стала опорою не лише для студентів, а й для колег, здобуваючи довіру та підтримку в будь-яких ситуаціях.

Навчання, яке ми продовжуємо навіть за умов війни, — це не просто академічний процес. Це боротьба за майбутнє, за можливість не лише здобувати знання, але й дарувати їх іншим, створюючи спільноту, яка працює навіть тоді, коли все навколо здається зруйнованим. У цьому контексті викладачі, студенти, адміністрація інституту демонструють справжній патріотизм і готовність продовжувати свою справу незалежно від обставин.

Мар'яна Стаднік — це не просто викладач, це людина, яка вміє надихати, підтримувати, не зважаючи на всі складнощі, що ставить перед собою мету і досягає її. Це приклад для кожного, хто прагне не просто здобувати освіту, а й бути частиною великої справи, яка змінює країну на краще.

Навіть у ці темні часи, коли війна загострила кожен аспект нашого життя, ми продовжуємо вірити в майбутнє і в те, що наша освіта, наша культура, наша країна витримують будь-які випробування. І саме такі люди, як Мар'яна, — наша надія і наша сила.

«Любі студенти Херсонського інституту МАУП, бережіть кожен день свого студентського життя. Цінуйте момент, людей поруч і те, що ви маєте змогу навчатися — навіть у таких складних умовах. Вірте в себе, у свої сили, у свою країну. Не бійтеся брати на себе відповідальність, проявляти ініціативу і будувати майбутнє вже сьогодні. Любіть свою родину, своє місто, свою Батьківщину. Не забувайте, що саме ви — ті, хто творить історію. І навіть коли здається, що світ навколо розпадається — не дозволяйте собі зламатися. Тримайтеся разом. Тримайтеся сильно. Тримайтеся по-людськи.» -Мар'яна Стаднік

В один момент- дім і робота ...